

MAANDAG 7 OKTOBER 1991

Nieuwe werken bij Djazzex gedanst met kracht en vitaliteit

Gezelschap: Djazzex; Nieuwe werken *Settings and Clearings*. Choreografie, decor en licht: Mark Haim; muziek: Dekodil en Mark Haim; kostuums: Mark Haim in samenwerking met Babette van den Berg en Heidi de Raad. Tweede werk: *Duet & Co*. Choreografie: Glenn van der Hoff; muziek: Angelo Badalamenti en Vladimir Chekassine; decor: René Straatman; kostuums: Babette van den Berg; licht: Ron Straatman. Gezien: 6/10 AT&T Danstheater Den Haag, daar nog te zien 12/10. Eerstvolgende voorstellingen 17/10 Purmerend, 22/10 Kampen, 23/10 Weert en 30/10 Hoogeveen, daarna tournee.

Door INE RIETSTAP

Het meest opvallend in het nieuwe programma van het modern jazz dance gezelschap Djazzex is de enorme vitaliteit en bewegingsdrift waarmee de elf dansers aan het werk zijn en de kunde die zij tentoonspreiden. Een genot om naar te kijken. Dat nieuwe programma dat als totaal de titel *Jazztech* meekreeg bevat naast het oudere *Bésieque* van Neel Verdoorn, dit jaar ook als danseres aan de groep verbonden, en een nieuwe compactere versie van Glenn van der Hoff *Hoff's Breakfast in Birma* twee nieuwe werken.

Settings and Clearings is gemaakt door Mark Haim, een Amerikaan wiens werk al eerder te zien was bij De Rotterdamse Dansgroep en het Nederlands Dans Theater. Centraal in *Settings* staat een hoge, zwartglanzende tafel. De vier vrouwen en drie mannen worden er steeds naartoe getrokken. Vaak wordt de suggestie gewekt alsof het om dwangmatige, rituele handelingen gaat. Men loopt er strak afgemeten omheen, beroert de tafel vluchtig of laat de handen er met

een zware klap op neerkomen. Lichamen vallen eroverheen of men staat er een voor een hoog boven de andere verheven triomfantelijk bovenop om dan weer ineen te schrompelen. Op andere momenten is de tafel een toevluchtsoord en verbergt men zich eronder of dient de hoogte ervan als een duikplank om zich in de armen van de omringenden te werpen. Haims bewegingen zijn over het algemeen krachtig, fel en agressief en dat levert boeiend danswerk op. Als compositie is het te lang uitgesponnen en is er te weinig duidelijkheid in wat de choreograaf nu eigenlijk heeft willen zeggen.

Het tweede nieuwe werk is gemaakt door artistiek leider Glenn van der Hoff. Het is een duet omlijst door een groep toeschouwers. Ook in dat duet gaat het om elkaar bekijken, al komen daar elementen bij van uitdaging, afgunst en respect. Soms gebeurt dat aarzelend en voorzichtig, maar regelmatig zijn er hevige uitbarstingen. Het toneelbeeld, een houten strandhuisje en een serie ligstoelen, suggereert een bepaalde onspannenheid die echter bedrieglijk is. In het boeiende bewegingsmateriaal dat Van der Hoff gebruikt komen het duidelijkst de elementen van de jazzdans naar voren. De scherpe accenten in het bekken, de geïsoleerde schouder-, hoofd- en armbewegingen, de elastische diepegebogen knieën, de snelle impulsen die als stromend water door de lichamen rimpelen, de draaien op de grond en de naarbuiten en -binnen flitsende dijen en de ronddraaiende heupen. Wat er aan ontwerp ontbreekt is een hechte compositorische opbouw waardoor de spanningsboog telkens wordt afgezwakt en het geheel iets vrijblijvends krijgt. Regina van Berkel en Elliot Treend waren de uitstekende solisten die iedere nuance in Van der Hoff's choreografie vlijmscherp neerzetten.